

— Вый можете да ги кажете съ високъ гласъ . . . азъ нѣмамъ нищо тайно съ васъ.

— Елате да си вземете парытъ поне.

— Парытъ си? Вый нѣмате нищо да ми давате, и азъ благодаря на Бога за това!

— Добръ ся догаждахъ азъ, каза Германъ съ половинъ гласъ; но нѣма нищо, Марійке. . . Чуй това, което има да ти каже . . . защото, отъ моѣхъ странъ, азъ съмъ любопытенъ да знаещо ще ти каже. Ты ще ми го кажешъ сетнѣ: имамъ си азъ причинытъ за това. Иди близу до коньтъ му . . . азъ не тя губя отъ видъ.

Марійка ся приближи до три стѣпки къмъ господарьтъ, който, като ся навождаше върхъ главулчето на седлото, каза ѝ съ нискъ гласъ:

— Марійке, на ти една златна жълтица, за тебе! ты нѣма да кажешъ никому нищо, чуешъ ли? Азъ ще кажа чи ты намѣрихъ много слабъ за работѣтъ на чифликътъ. . . . И да не става вече въпросъ за това. . . . Азъ ще мина тѣ дни отъ кадѣ васъ; и ако не си казала нищо, азъ ще ти дамъ еще нѣщичко. . . . И послѣ, ако си благоразумна, нѣма освѣнъ да ми кажешъ що желашъ: ще тя заведе у дома си, ако щешъ, или ще ида да говорѣхъ съ тебе на чрноокѣтъ онѣзи . . . въ ливадытъ. Какъвъ подарькъ искашъ да ти донеса?

— На, господине, подарькътъ, който ти да-